

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: Ja, det skal blive den sidste for mit vedkommende i denne omgang.

Forsvarsministeren synes at mene, at hvis man principielt er tilhænger af en bestemt ting, f. eks. en udflytning, skal man dermed også acceptere den, uanset på hvilken måde den bliver gennemført. Hvis de pågældende organisationer synes, at den gennemføres uden tilstrækkelig forhåndsforhandling, skal vi dække forsvarsministeren alligevel. Jeg vil gå ud fra, at når forsvarsministeren har forhandling med organisationerne og der er ting, han ønsker at drøfte med dem, har han moralsk mod til selv at fremføre sagerne over for organisationerne uden at vente på, at de absolut skal komme fra den anden side.

Til slut: det bedrøver mig, hvis jeg også i mine knapt tilmålte ferier i Vendsyssel skal træffe forsvarsministeren dér.

Kjeld Olesen: Vi skulle jo tilbage til debatten, og hvis jeg skal søge at komme med en karakteristik af forhandlingerne her i dag, må det være dette, at der i høj grad har været gået på kattepoter. Forsvarsministeren sagde her til sidst, at så vidt han kunne se, var der under debatten sket en afklaring af tingene. Hertil må jeg sige, at så må forsvarsministeren have et betydelig skarper blik end jeg.

Det blev sagt i et indlæg før, at vi ikke er nået frem til tredje behandling. Jeg vil sige det på den måde, at forsvarsministerens bemærkninger lød, som om vi var forbi tredje behandling, som om der var vedtaget et nyt forsvarsforlig, og som om vi sad ved en eller anden festlig lejlighed, hvor der skulle siges et par velvalgte ord om dette forlig. Jeg vil gerne sige til forsvarsministeren, at så langt er vi altså nu engang ikke kommet.

Det, der affødte debatten omkring begrebet „demokrati på arbejdspladsen“, var jo, at hvis vi skal kunne komme videre, end hvor vi står nu, forudsætter det en imødekommenhed og en indstilling til tingene, som vi ud fra vore hidtidige erfaringer med forsvarsministeren ikke rigtig har set. Jeg har interesseret lyttet til de korte bemærkninger om dette med udflytning — eller rettere sagt: om princippet om forholdet

mellem en arbejdsgiver og dem, der kan kaldes medarbejderne. Det, som har afstedkommet debatten, er forsvarsministerens bemærkninger om, at vedkommende kritiker drev partipolitik. I håb om, at jeg kan komme med en afsluttende bemærkning i denne diskussion — i hvert fald gøre det på en sådan måde, at yderligere kommentarer skulle synes overflødige — vil jeg gøre opmærksom på, at der i dag har været afholdt repræsentantskabsmøde i specialgruppens hovedorganisation, og at repræsentantskabet har vedtaget en udtalelse, som i al sin korthed lyder:

„Formanden for specialgruppens hovedorganisation, kaptajn A. C. Calundann, fremsætter med organisationens hovedbestyrelses tilslutning sine udtalelser om forsvaret og forsvarrets personels forhold på organisationens vegne.

En af disse udtalelser har foranlediget forsvarsminister E. Ninn-Hansen til at beskyldte ham for at benytte sin stilling som organisationsformand til at drive partipolitik.

Repræsentantskabet afviser denne beskyldning som grundløs. Organisationen er upolitisk og nærer fortsat tillid til, at kaptajn A. C. Calundann som dens formand varetager medlemmernes tjenstlige og faglige interesser.

Det udtaler sin tilslutning til, at han herunder fortsat udtaler sig om forsvarrets forhold, både generelt og hvor disse er af interesse for personellets daglige arbejdsvilkår og dets medindflydelse på, hvordan disse vilkår indrettes.“

Man kan vist ikke mene, at et helt repræsentantskab på den måde skulle drive partipolitik.

Ellers er der en del af forsvarsministerens bemærkninger, som jeg ikke behøver at kommentere. Men jeg vil gerne stoppe op ved de, jeg synes forholdsvis få, bemærkninger; forsvarsministeren gjorde vedrørende ændringerne i budgettet, kan vi kalde det. Jeg spurgte, hvad der lå bag dette at være dagens mand i Bruxelles. Jeg fik at vide, at der rigtigt nok for 1969-70 var tale om et beløb på 2.710 mill. kr. Hertil må jeg sige, at dette ikke helt stemmer med den opfattelse af udviklingen i budgettet, vi ellers har fået, når vi har hørt f. eks. fra radikal side, hvad der skal ske. Det, jeg kan gå ud fra,